

Tyhjyys tanssii

– paluu alkulähteelle

Meri Lähteenoksa

Tyhjyys tanssii

– paluu alkulähteelle

Meri Lähteenoksa

www.klausrahikainen.com

Meri Lähteenoksa on kirjoittanut myös:

Viisas arki, 2008

Heräämisiä ykseyteen, 2013

Teksti © Meri Lähteenoksa

ISBN 978-952-65474-1-1

Kansi: Kari Jokinen

Painopaikka: Booksfactory, Puola 2024

Kustantaja: IamBooks / www.klausrahikainen.com

Kustantajan alkusanat

Tämä kirja on vaarallisen vapaa. Se on pelottavan puhdas ja vaivaton. Se on viattoman valmis ja kauhistuttavan kirjakas. Meri Lähteenoksen täysin elämä ja herkästi kirjoittama ”Tyhjiys tanssii – paluu alkulähteelle” soljuu koututavan kepeästi ja voimallisesti. Siihen on kudottuna Elämän koko liike, ykseyden rytmi, joka meitä kaikkia kantaa. ”Tyhjiys tanssii” on Elämän ihme sinun käsissäsi, sinussa itsessäsi.

Tapasin Meri Lähteenoksen ensi kerran keväällä 2024 Tampereella pidetyssä seminaarissa. Iltapäivän aikana kaksi miestä minun lisäksi puhui itseoivaltamisesta omasta näkökulmastaan ja seminaaripäivä päättyi Merin puheeseen. Meri räjäytti pankin tai ainakin minun tietoisuuteni, sillä en ole koskaan kuullut kenenkään puhuvan niin selkeästi ja oivaltavasti omasta huvittavasta itsestään. Merin puhe oli totta, se kumpusi elävästä itsen oivaltamisesta, valaistumisesta.

Puheen lopuksi kysyin Meriltä, oliko hän kirjoittanut mitään aiheeseen liittyvää? Hän kertoi juuri saaneensa valmiiksi henkisen elämänkertansa, jonka käsikirjoituksen hän lupasi lähettää minulle luettavaksi. Sain sen samana iltana ja luin sen seuraavana päivänä yhdeltä istumalta. Tässä tuolloin kirjoittamani ensihuomiot tästä kirjasta:

Kaikkeuden alkulähde ja kelluttaja, ikuinen ja olematon, sinä, minä. Kiitos kun olen saanut matkata kanssasi. Eilen Tampereelle kuunnellen sinun ihmeen totena soljuvaa puhettasi ja tietoista läsnäoloa ja tänään täällä kotona kirjasi kanssa, jonka juuri olen saanut luettua, koettua ja elettyä, itkettyä ja naurettua. Ihan yhtä ja samaa matkaa, Elämää Itseään.

Kirjoitat kauniisti ja puhtaasti, viitot vaivattomasti pyhään tyhjyyteen itsessäsi ja meissä kaikissa. Tämä on ihan täydellisen ihmeellinen kirja, jonka kustantamisessa ja maailmaan kättilöimisessä olen mielelläni mukana, jos se sinua kiinnostaa ja sinulle sopii.

Meri Lähteenoksen pitkän ja monipolvisen elämäntutkimuksen kirjallinen huipentuma ”Tyhjyys tanssii – paluu alkulähteelle” voi johdattaa lukijansa tämän omille viimeisille rajoille, joiden takana Elämän viaton vaivattomuus odottaa havahtumistaan hereille tämän mielessä ja maailmassa. Meri on käynyt oman matkansa Elämän ihmeestä nauttien ja sen kannatukseen luottaen. Hän ei ole etsinyt havahtumista mistään opeista, pyhistä kirjoista, uskonnoista tai opettajista, vaan on antanut havahtumisen löytää hänet. Hän on elänyt rohkean elämän, mikä on luonnostaan johtanut hänet suureen selkeyteen ja vaivattomuuteen ja Elämän ihmeen välittömään kokemukseen.

Meri Lähteenoksa on edelläkulkija, jonka sanat viittovat meidän kaikkien sisällä heräämistään odottavan Elämän itsenäiseen kukoistukseen. Siihen suureen vapauttavaan oivallukseen, joka jokaisen on lopulta yksin koettava omalla ainutlaatuisella tavallaan. Kukaan ei voi seurata Meriä sinne missä hän virtaa, mutta jokainen meistä voi löytää tuon Elämän meren omasta olennostaan, omasta elävästä ikuisuudestaan. Elämän meri on yksi ja yhteinen, se on Merissä ja meissä kaikissa, myös sinussa ja minussa.

Parkanossa elokuun 22. päivänä vuonna 2024

Klaus Rahikainen

Kustantaja, kirjailija, elämäntutkija, FM

Omistan tämän kirjan tarinoille.
Tarinoista olemme tulleet, tarinoiksi me jälleen
palaamme.

Elämä on tarina.

Kun havahdut ja tarina päästää otteensa sinusta
Suostuminen kokemiseen alkaa.

Se mitä jää
on se, mitä on:
ihmeellinen, pulppuileva tapahtuma,
jolla ei ole mitään tekemistä
sinun kanssasi
mutta joka tarjoutuu koettavaksi
joka hetki.

Minä
on matka minättömyydestä minättömyyteen.

.

SISÄLTÖ

Kustantajan alkusanat	5
Kirjoittajalta	11
Kirjan rakenteesta	13
I Havahtumiseni prosessi	15
1. Alfa ja Omega	17
2. Koti	29
3. Se	33
4. Läsnäolo	37
5. Rakkaus	39
6. Minä	43
7. Havahtumisen rajamailla	47
II Lapsuuden kokemuksia	73
8. Puhuvan kiven lapsi	75
9. Matkalla minuuksissa	87
10. Varjeluksia	95
11. Uskot	101
III Uusia oletuksia eli vastauksia kysymyksiin	107
12. Tanssiin kutsu	109
13. Havahtumisesta	111
14. Egoleikkejä	131
15. Mielen matkassa	150
16. Atuhe – rauhoittavat kysymykset	167
17. Tietoisuus	186
18. Kaiken riittävyys	219
Epilogi	227

Kirjoittajalta

En ole mielelläni puhunut havahtumisestani laajemmalti. Jokaisella on oma tiensä, enkä tiedä, onko muiden teiden kertomisesta mitään iloa tai apua kenellekään. Koska monet ovat kuitenkin vuosien mittaan osoittaneet kiinnostusta kokemusteni ja ajatusteni suhteen, rohkaistun nyt niistä kirjoittamaan. Juuri nyt aika tuntuu olevan sille oikea.

En ole ollut mikään kilvoittelija, vielä vähemmän omistautunut harjoittaja. Olen kiertänyt kaukaa pyhät kirjat ja kirjoitukset, koska minulla on ollut halu suoraan kokemiin. Se syntyi minussa jo hyvin pienenä lapsena. Muuten olen vain nainen, joka on elänyt oman elämänsä. Elämäni on tarjoutunut koettavakseni tällaisena ja se on muovannut minusta tällaisen. Tällaisuus ilmentää itseään näinä sanoina, joita nyt kirjoitan sinulle. Yhtäkkiä ne vain kirjoittautuvat kuten muutkin tapahtumat elämässä. Siinä koko tarina lyhykäisyydessään.

Käytän sanoja, mutta tiedän niiden merkitsevän sinulle muuta kuin minulle. Jokaisen lausutun tai kirjoitetun sanan kohdalla tunnen, miten niiden heiveröinen kuva todellisuudesta hajoaa, ja näen miten sanat putoavat tyhjyyteen.

Ehkä olisi parasta, että lukisit vain omaa elämääsi. Ehkä olisi parasta polttaa kaikki kirjat ja kylvää tuhkat metsiin, josta ne tulivatkin. Näköjään kuitenkin sanoja nousi minusta kirjan verran. Jos luet ne, toivon oivaltavaa matkaa – sanoista huolimatta.

Muista kuitenkin:

Sanat ovat luonnonvoima,
pikkuruisia jumalia ne ovat.
Yhtä aikaa anteliaita ja kitsaita.
Sanat paljastavat ja kätkevät
hukuttavat ja pelastavat.

Sanat nostavat jotain tyhjyydestä
ja samaan aikaan
tuomitsevat jotain muuta
tyhjyyteen.

Sanat voivat satuttaa, jopa tappaa. Ne voivat lumota, parantaa, pelastaa. Sanoilla voi mitätöidä, kannustaa, kaudistaa ja innostaa. Niillä voi valehdella ja kertoa totuuden (vaikkakin suhteellisen ja hyvin epätarkan). Sanoilla on luotu ja tuhottu valtakuntia, ymmärretty asioita ja ilmiöitä, koottu ihmismassoja, aloitettu ja lopetettu vallankumouksia. Sanat ovat avanneet kauppareittejä, luoneet tavallisesta paperista (!) ja lopulta pelkistä numeroista (!!!) vaihdon välineitä ihmisen himoittaviksi. Sanoilla on osoitettu ja määritelty paikka hierarkiassa, ajassa, kulttuurissa ja...
... tietoisuudessa.

On tarvittu vain yksi sana
irrottamaan
tietoisuuden aaltoilevasta olemuksesta
yksilöllinen, erillinen kokemus: Minä.

Samalla
luotiin matka sinne ja takaisin,
tämä ja se toinen.
ihmiskunnan
ihmeellisin, epätoivoisin ja sitkein seikkailu.

Kirjan rakenteesta

Kirja jakaantuu neljään osaan. Seitsemän ensimmäistä lukua kuvaavat havahtumiseni prosessia, kahdeksas luku sitä pohjustaneita lapsuuskokemuksia. Ennen kysymyksiä ja vastauksia on vielä muutama luku minuuksieni ja uskomusteni rajapinnoilta.

Vastausluvussa pohdin minulle useimmiten esitettyjä kysymyksiä, sillä syvällisetkin kysymykset ansaitsevat tulla vastatuiksi. Ei siksi, että vastaukseni olisivat joku perimmäinen totuus – ne ovat pikemminkin hetkellisiä hahmoitelmia tietoisuuden pinnalla – vaan siksi, että lukija voi peilata niitä omiin kokemuksiinsa ja ehkä löytää oman tiensä kotiin tai johonkin uuteen ihmeelliseen tietoisuuden huoneeseen, luultavasti aivan erilaiseen kuin omani.

I Havahtumiseni prosessi

1. Alfa ja Omega

Havahtuminen – 17.8.2013, Intia

Kello 1.40 aamuyöstä ystäväni herää Suomessa siihen, että hänen seinäänsä koputetaan. Hän nousee ylös, kurkistaa ikkunasta ja huomaa minun seisovan ikkunan ulkopuolella aurinkoisesti hymyilevänä. Hän on ihmeissään, koska minun piti palata Intiasta vasta viikon kuluttua. Iloisen hämmästyksen vallassa hän kuitenkin lähtee ulos minua vastaan.

Kierrettyään nurkan taakse, hän näkee minun seisoskelevan ikkunan alla, yhä aurinkoinen ilme kasvoillani. Kun hän lähestyy minua, käännyin ympäri ja alan kävelemään pois päin pitkin katuja, kunnes – kirjaimellisesti – haihdun ilmaan kuin usva.

Samaan aikaan fyysinen kehoni herää intialaiseen aamuun, Andra Pradeshin osavaltiossa, 80 km Chennaista pohjoiseen, pienessä Varadaiaphelemin kylässä, Oneness Universityn tulkkien makuusalissa. Se havahtuu siihen, että sen kokemus kiinteästä minästä on kadonnut. Se katselee muissa sängyissä yhä nukkuvia erimaalaisia tulkkeja. Ensimmäistäkään ajatusta ei viriä.

Muut tulkit nukkuvat,
keho on hereillä.
Silti ei ole ketään
joka nukkuu
ei ketään
joka on hereillä.

On vain tapahtumista
ilman tapahtumisen
tekijää.

Keho hiipii varovasti käytävään, sytyttää valot. Katse seuraavaa lattialla vaeltelevia muurahaisia kuin ei olisi koskaan ennen nähnyt niitä. Ne eivät herätä minkäänlaista tunnetta, ajatusta tai edes tietoisuutta siitä, että ne ovat muurahaisia.

On vain katsomista
muttei katsojaa,
havaintoja
muttei havainnoitsijaa.
Ei ole ketään nimeämässä mitään miksikään.

Ei sanoja, ei tunnetta, ei arvottamista, vain yhteinen, leppävä olemassaolomme, joka juuri sillä hetkellä ilmenee tällä tavoin.

Jonkin ajan kuluttua – voi olla, että aikaa kuluu viisi minuuttia, tunti, ikuisuus, en tiedä – keho aistii muurahaisen vaelluksena ilmenevää olemassaolon liikettä. Tuntemus on suunnattoman autuas. Keho kävelee eteenpäin viileällä, ilmaakin sileämmällä pinnalla; tunnistamattomat, perhosten lailla lepattavat tuoksut ovat pelkkää lumoa.

Keho katsoo seinässä olevaa tahraa. Syvään ja hartaasti,
siihen uppoutuen.

Se on maailman keskipiste
sen alku ja loppu
sen jokaisen mysteerin avain.

Ja minä
olen
se.

Koti-ikävä

33 vuotta aiemmin, Tukholma

Saaristo odottaa ensiriitteitä. Marraskuinen iltahämärä. Ensimmäiset tähdet syttymässä, kylmä kosteus kallioiden sileillä pinnoilla. Meri tyyntä lyijyä – ei pienintäkään tuulen virettä missään.

Laitan viimeisen leivänpalan suuhuni: viimeinen haukaus, viimeinen pureskeltava, viimeinen nieltävä. Miten hyvää se onkaan, miten monia makuja – kuin minun elämäni, jossa kaikki on hyvin: on ystäviä, rakastettu, innostava työ, rahaa matkustaa. Miten riipaisevan kaunis onkaan lyijyinen meri, johon tähdet hiljalleen syttyvät.

Silti:

Suunnaton

jäytävä

pohjaton

koti-ikävä jokaisessa solussani.

Haluan vain Kotiin.

Jonnekin,

joka ei ole Täällä.

Päättäväisesti riisun vaatteeni ja kahlaan hyiseen mereen.

Veden kylmyys
kuin tuhat viiltävää terää.
Sattuu ihoon
koko kehoon
aivan kaikkialle.

Mutta ikävä Kotiin sattuu
vielä enemmän
Se sattuu määrättömästi
ja kutsuu syvemmälle veteen.

Tähti näyttäytyy veden mustassa pinnassa.
Vilkuttaa.
Kuvittelen sen olevan Koti,
minun kadonnut Kotini.
Koti, joka antaa merkityksen Kaikelle,
mitä on.

Kahlaan hitaasti. Vesi on raastavan kylmää. Kahlaamiseni saa tähdet tanssimaan sen pinnalla. Miten minä kaipaankaan Kotiin, joka ei ole täällä.

On merkillistä, miten keho alkaa kehittää lämpöä kun se kylmettyy. Minulle alkoi tulla suorastaan kuuma. Jos minulla olisi ollut vaatteita, olisin ruvennut riisumaan niitä. Niin kuuma minulla oli. Pysähdyin hämmästyksestä.

Silloin tyyneen lyijyyn laskeutui tyhjästä hämärästä keltainen koivun lehti.
Sen liikkeelle laittamat renkaat sileän veden pinnalla.
Jokin minussa hiljeni.
Sitten kuulin sen.

Ääni ei tullut mistään
ja samalla se tuli kaikkialta
Sisältä ja ulkopuolelta
taivaalta ja vedestä:
Hyvin lempeänä,
hyvin vahvana:
"Tästä kulje yli.
Etsi Valoa
etsi Rakkautta.
Ne on."

Uni

Olen nähnyt unen, jossa seisoin huikaisevan kauniissa alppimaisemassa satumaisen kaunist auringonlaskua katsellen. Halusin palavasti jakaa tuon huikean hetken kauneuden jonkun kanssa, mutta olin riipaisevan yksin.

Yllättäen tunsin hennon pöllitupakan tuoksun. Olin todella riemuissani: saisin jakaa tuon ihanuuden jonkun kanssa! Mies: vanhanaikaiset pussihousut, nahkasaappaat ja lippalakki. Aloin esitellä hänelle ihastuneena maiseman lumoavaa kauneutta. Mies kallisti päätään, puhalsi tupakansavut silmilleni ja jatkoi matkaansa.

Ypöyksinäisyyden kokemus naulitsi maahan, melkein upotti minut siihen. Jäin tuijottamaan taivaalle, joka vähitellen tummeni. Vuoret katosivat mustuuteen. Tähdet syttyivät yksi toisensa jälkeen. Minä seisoin maisemaan kadonneena, mykkänä yksinäisestä surustani.

Eräs tähti näytti vilkuttavan minulle. Siinä oli jotain tavatoman lohdullista ja jäin katselemaan sitä yön mustuudessa. Tähti alkoi pyöriä galaksina. Se suureni ja suureni.

Sitten sen keskuksesta lennähti pyrstötähtimäinen kipinä, joka tuli pelottavalla vauhdilla minua kohti. Se laskeutui eteeni valkeana riikinkukkona ja levitti suunnattoman pyrstönsä. Sen valkoisuus hohti ja kimalsi kaikissa mahdollisissa valkoisen väreissä.

En mitenkään voinut kuvitella, että valkoisessa olisi sellainen määrä sävyjä! Riikinkukko sanoi tulleen hakemaan minut kotiin. Se kehotti nousemaan selkäänsä ja niin me lensimme Kotiin, tuonne toiselle galaksille.

Tässä todellisuudessa jäin kuitenkin tänne. Se matka on ollut ihmeellinen.